

„Danfæren“,
et halvugentlig Næheds- og Oplysningsblad for det danske Folk i Amerika,
udgives af
DANISH LUTH. PUBL. H. SE.
Blair, Rebr.
„Danfæren“ udkommer hver Onsdag og Fredag.
Pris pr. Aargang \$1.50, Udlandet \$2.00.
Bladet betales i Forud.
Bestilling, Betaling, Adressforandring og andet angaaende Bladet adresseres:
DANISH LUTH. PUBL. HOUSE,
Blair, Rebr.
Redaktør: A. M. Andersen.
Alle Brevbreve til „Danfæren“'s Redaktør, Korrespondancer og Artiklister sendes til den danske Redaktør: A. M. Andersen, Blair, Rebr.
Entered at the Post Office at Blair, Neb., as second class matter.
Advertising Rates made known upon application.

„Danfæren“
bliver sendt til Subskribenter indtil udtrykt sely Ophævelse, modtages af Udgiverne, og al Gælder betalt, i Overensstemmelse med de Forenede Staters Postlove.

Naar Læserne henvender sig til Folk, der skriver i Bladet, enten for at søge hos dem eller for at få Oplysning om det skrevne, behøves de altid omtale, at de søge i „Danfæren“ i dette Blad. Det vil være til gavnlig Nytte.

De kirkelige Sandhedskrav.

Da vi optog Artiklen med ovenstående Overskrift af Probst Th. Elmquist, tænkte vi paa, at det maatte være nødvendigt at tilføje lidt til Orientering for vore Læsere.

Det første, vi vil gentagende i Erindringen, er noget, Prosten udtalte mod Slutningen:

„Ja, vi ser i selve disse Krav paa mere Sandhed og Frihed, som ovenfor er udviklede, Tegn paa, at den Tid rykker nærmere, da Folkekirken ikke længere kan tjene Livet og derfor maa jeresnges.“

Lad det nu være med Folkekirken derhjemme, som det maa — det skal vi ikke indlade os nærmere paa. Men vi ser jo, at alle Sandhedskrav og Frihedskrav for Prosten ligesom munder ud i det ene store Krav — Kravet paa Frihed. Tanken maa vel saa være den, at saa maatte det ligesom komme af sig selv efterhaanden med Sandhedskravene.

Det gaar dog ikke saa let eller snart med at faa Sandhed i alle Forhold i en Frikirke, som de derhjemme i Folkekirken maatte de tilhøjelste til at mene. Det erfarer vi her i Amerika. Men lad det være, som det maa, — det skal vi heller ikke ofre større Tanke paa her.

Grundtrædet i Retning af Sandhed vilde jo her være, at Kirken kommer til at svare til sit Ideal, sit Forbillede i den første kristne Menighed.

Hvor meget Friheden her er dette Forbillede nærmere end Folkekirken derhjemme, det faar staa hen som et Spørgsmaal. Men en Ting er uomtvistelig: — vi har Frihed her hos os. Det er en fuldstændig fri Sag her, om et Menneske vil slutte sig til Kirken, til en Menighed eller ikke. Og det gør allerede en stor Forskel. Og denne Frihed gør sig gældende i mange Retninger.

Indgaaelsen af Vægtelab kan vi ikke anfæ Priere end her. Det staaer til Brudeparrets frie Valg, om de vil have kirkelig eller borgerlig vielse.

Benyttelsen af Sakramenterne er jo ligesaa en fri Sag. Man kan selvfølgelig gøre haade det ene og det andet af Bane, eller fordi Naboer og Venner gør det. Men anden Tvang er der aldeles ikke. Og der er absolut mere Sandhed i, at man benytter Raademidlerne efter frit Valg end af Tvang. Vel ved vi, at Tvangen derhjemme ikke er absolut — man kan udmelde sig af Folkekirken. Men her er alle ube, og ingen kommer ind uden efter frit Valg. Men det gælder ogsaa overfor Konfirmationen, som man derhjemme jo særlig er ved at ville have mere Sandhed ind i.

Vi er ikke færdig til at udtale nogen fast Overbevisning om den Sag. Probst Elmquist bruger den Omstændighed, at saa forskellige Mand som Pst. Chr. Sørensen, Stiftsprovst Baull og Pst. A. M. Larsen, har kunnet enes om at foreslaa Afkæffelsen af den personlige Befendelse ved Konfirmationen, som et Bevis for Kravets Almindelighed. Imidlertid har en anden bekendt

Præst i den senere Tid ladet her: fra sig i modfat Retning. Det er Pst. D. Moe. Kort efter at Pst. Chr. Sørensen's Foredrag om Forandring i Konfirmationen var offentliggjort, skrev han om „Reformsgæ.“ Pst. Chr. Sørensen tog da til Genmæle under Overkriften „Antitvistesgæ.“ Vi kan ikke gaa nærmere ind paa denne Ordveksel, men vil blot nævne, hvad Pst. D. Moe. saa atter i et Svar til Pst. Chr. Sørensen gør gældende. Han paa-kræver, at det ikke er Livet, men Døden, der gør disse Sandhedskrav. For de levende Sandhedskravne er der jo Sandhed i at afslutte en personlig Befendelse. Og det gale hos de andre er jo, at de ikke er levende. Og særlig hævder han, at det er paa et andet Hold, Reformen behøves, nemlig i Konfirmationsforberedelsen. Det gælder om, at Præsterne under Forberedelsestidene kan føre de unge frem til personlig bevidst Tro, saa der paa den Maade kan blive Sandhed i den personlige Befendelse.

Forlaget om den personlige Befendelses Afkæffelse minder om, hvad en gammel grundtvigiansk Højstolelærer for nogle Aar siden fortalte. Grundtvigianerne var efter at faa Sandhed i alle Forhold. Det blev saa ogsaa gjort gældende overfor Bordenne. Tidligere havde Manden i Huset selv holdt Borden. Saa gik den Pligt over til Nostarten, senere til Andestarten og tilsidt til Drengen, gradevis som Bordenne sank i Aftale. Saa syntes de da, at der vilde være mere Sandhed i helt at afkæffe den. Men Fortælleren var kommen til at tænke paa, at det ligesom var galt at faa Sandhed i Tingene paa den Maade. Det havde været bedre at beholde den gamle gode Skik og saa have faaet Sandhed i det hele ved at faa den tomme, døde Form faldt med Indhold og Liv. Den gamle erfarne Mand havde sikkert ret i sin Betragtning. Og vi kan ikke nægte, uden Pst. Moe har en Del Ret i, at det ikke er Livet, men Døden, der stiller Krav om den personlige Befendelses Afkæffelse ved Konfirmationen.

I hvert Fald for os her i Frikirken vil det være dobbelt betænkeligt at foretage et saadant Strid eller en saadan Reform. Her er jo da ingen anden, der opfordres til at afslutte Befendelsen, end de, der selv vælger det. Og enhver Præst har jo da ogsaa Frihed, ja Pligt, til at foreholde hver enkelt af de unge, hvad det betyder at svare ja til Forsælsen og Troen. Og det er sikkert bleven til Velsignelse for mangen en, at han eller hun har oftag netop en personlig Befendelse af Forsælsen og Tro.

Samfundsbetragtninger.

(Af J. M. Hansen, Chicago, Ill.)

Komme dit Rige“ (Matth. 6, 10).

I Hjør i Foraaret skrev jeg nogle Samfundsbetragtninger, ti i Tal, i „Danfæren“. Med Guds Hjælp vil jeg fortsætte i Aar og begynde, hvor jeg slap i Hjør. Selvfølgelig vil det blive min private Opfattelse af de forskellige Forhold, jeg vil komme til at fremsætte, og sandsynligvis nære mange af Læserne andre Anskuelse, og i den Henseende maa enhver af os have sin Frihed. Dette ønsker jeg dog at sige, at jeg vil betragte mig for at holde Maale: Guds Riges Gerning iblandt os for Oje, den, jeg ønsker at se fremmet i Aand og Sandhed, og ligeledes vil jeg gøre mig al mulig Fild for at skrive sagligt om de forskellige Forhold. Med disse Forbemærkninger hejfer jeg mit Sels og stöder fra Land med mine Samfundsbetragtninger i Herrens Navn.

XI.

Forslagsret.

Maa jeg begynde med at spørge om noget. Jeg har ikke synnerlig Indsigt i parlamentariske Regler (engang ejede jeg en Bog om faadanne, men den er bleven borte fra mig); men det er falsk mig noget „for Brydelse“, naar jeg har lagt Mærke til, hvorledes man stiller Forslag under Aarsmøderne i. Et, og det er bleven mig tvivlsomt, om de parlamentariske Regler altid sættes der. Lad os betænke Forholde-

ne: et Udvalg har gennemset en af Jnderretningerne fra nogen af Samfundets Embedsmænd, og paa Grundlag af Jnderretningen fremkommer det med Forslag i forskellige Retninger, lige som det jo ogsaa kan fremlægge andre Forslag efter sin egen Betænkning.

Men det er jo en vanstelig Sag, at „faa mange Hoveder under een Hat“, og ofte viser det sig, at Udvalgets Forslag ikke huer alle. Og her kommer saa det, jeg vilde spørge om — naar nu et Udvalgsforslag er for Huset eller et andet Forslag stilles i Mødet af nogen af dets stemmeberettigede Medlemmer, og dette Forslag begrundet med nogle forklarende Bemærkninger af Forslagsstilleren, kan der da i samme Nu stilles et Modforslag til det indgivne Forslag? Jeg ved, at man, naar et Forslag er for Huset, kan foreslaa Tilføjelser, Fortørlser, Udvidelser og Vædringer til det foreliggende Forslag; men kan der stilles et Modforslag eller i det hele taget stilles et nyt Forslag, før det er afstemt om det først stillede Forslag? Kan der efter parlamentariske Regler? At det sker, det ved jeg, men om det er rigtigt, det ved jeg ikke.

Stulde det være urigtigt, da maa det beklages, at der ofte stilles flere Forslag om den samme Sag, hvilket saa afstemmes i Følgerække til et af dem faar Fjerlat; thi det er at befrygte, at det kan virke uheldigt. Kommer der nemlig et Forslag fra en Komite, da kan man haabe, at Forlaget er grundigt gennemgaaet og drøftet i Komiteens Møde, hvorefter saadant Modforslag, som stilles i Mødet, gerne er et Hjelpligt Værk, en Art „utidigt Foster“, som ikke burde have set Dagens Lyd. Jeg ved, at i Amerika nyder „Minutmandene“ en vis Anseelse, og at der er rejst dem et Mindesmærke ved Boston, fordi de i Krigen's Dage gjorde sig fortjent af Hæderalundet. Men den Slags Forslag, der kan kaldes „Minutforslag“, fordi de bliver stillede i en Fart uden nogen synnerlig Omtanke eller Forøvelse, bør ingen Anseelse komme til iblandt os. Et Forslag for et beslutningsmødt Møde kan have vidt forærenet Betødning og saa bidrækkende følger, hvorfor Sagen er alfor alvorlig til at handle saa hurtigt i.

XII

Talere.

Da Forslagsretten ved vore Aarsmøder har været paa Tale, lad mig sige nogle Ord om Talereetten ved samme. Heller ikke her er jeg rigtig færdig med de gældende Regler; men jeg laste engang nogle Love for en Brugsforening — tror jeg det var — og i dem stod, at naar Medlemmerne holdt Forsamling, da vendte Mødet, at ingen begærede Ord mere end een Gang i samme Sag, hvilket altsaa vil sige, at ingen talte mere end een Gang i samme Forslag. Jeg kan ikke sige, at jeg ønsker, at Aarsmødet stulde fatte en lignende Beslutning; men jeg er sikker paa, at det vilde gavne Aarsmødets Forhandlinger ganske meget, dersom mange af dets Medlemmer og specielle Talere skrev sig en saadan Lov i deres egne Hjertier: jeg vil begære Ordet een Gang for at udtale mig, men dermed basta for mit Vedkommende.

Dette gælder selvfølgelig ikke alle ved et Aarsmøde. Der er jo nogle tilfællige Sjæle, der lige som General Moltke „kunne tie i syv Sprog“. Jeg tror, det vilde være til Velsignelse, om disse stille ofte dybtænkende Mennesker vilde udtale sig ogsaa. Men der var „en vis Taler, Tertullus“ hedder det i Apostelskriken; og ham sender jo ingen af os, men det er ikke saa vanstelig i vore Dage at blive færdig med haadene ene og den anden „Tertullus“, som taler mere end godt og gavnligt for dem selv eller for et Forhandlingsmøde, især hvor der er mange Deltagere og mange „Talere“.

Lad os se praktisk paa Sagen. Det er en Rensgøring, at de sidste 2 Aars Tider, vore Aarsmøder forhandler, da har det næsten altid en hel Del ofte vigtige Sager, hvorom der maa afstemmes med Vneds Fart, uden nogen eller med grumme lid Droselise; og maatte falder Afstemning for manges Vedkommende uden nogen grundig Forskaelse af Sagen. Og at dette ikke kan være godt og gavnligt for Aarsmødet eller Sam-

fundet, kunne vi da let blive enige om. Men hvor ligger Grunden? Hvad er Aarsagen? Nogle ville maatte sige, at det er vor Formands og Næstformands Stykke; de stulde inddele Emnerne og Tiden bedre og faa mere Fart i Drøftelsen. Men det er ikke disse tære Mænds Stykke; de gør sikker alt, hvad de formaa for at fremme Aarsmødets Forretning. Nej, Hovedskylden ligger i de mange og lange Taler, ofte om forholdsbis ubehydelige Ting, ved Mødets Begyndelse. Der er for mange „Tertullus'er“, som kunne tillade sig selv at begære Ordet flere Gange i den samme Sag, og hver Gang tale endog uformeligt lange og trættende.

Lad der ste en Forandring paa dette Omraade; lad alle os, som har lidt eller meget af en „Tertullus“ i sig, lægge Vaand paa os selv og huse paa Brugsforeningens Regel og følge den, og Aarsmødernes kostbare Tid vil blive udnyttet bedre, og Afstemningerne blive grundigere. Den hellige Skrift, som er vor Regel og Rettesnor, sjaer da ogsaa: „Lad dine Ord være saa“ og „hvor der er mange Ord, der hører man Daarens Røst.“ (Præd. 5.)

(Mere.)

Et Par Ord mere om Lægmandsvirksomhed.

I „Danfæren“ fra d. 24. April har Sophus Bang nogle Bemærkninger og nogle Spørgsmaal angaaende Lægmandsvirksomheden. Bemærkningerne, ser jeg, er særlig i Anledning af mit Stykke i „Danfæren“ fra 12. April og særlig henvendt til mig. Spørgsmaalene er derimod stillet til hvem som helst, der vil besvare dem. Hr. Bang mener, at jeg har sammenblandet Lægmandsvirksomheden med, hvad man bruger at talde: det almindelige kristelige Vidnesbyrd. Det kan nok være, at jeg, der ikke er særlig god til at bruge Bennen, er kommen til at udtrykke mig noget uklart. Jeg er taknemlig for Oplysningen i saa Henseende. Jeg ser nok, at jeg har sluppet Tanken og ikke faaet den ført til Ende, hvorved Sagen maatte for flere end Hr. Bang er bleven uklar, eller rettere min Mening om, hvad Lægmandsvirksomhed er, er bleven uklart fremstillet. Jeg maa derfor tilbage til den i forrige Indsendelse omtalte Menighed. Sagen var nemlig den, at den ene af disse Menigheder, som jeg omtalte, hvor en Mand søgte sig talde til at arbejde som Lægmandsvirksomhed, besluttede ved et Menighedsmøde at optage en Mission paa en Plads, hvor der boede mange Standinaver uden nogen som helst kirkelig Betjening. Præsten havde været der et Par Gange for at forrette kirkelige Handlinger. Ved lægge disse Velsigheder havde han saa desuden faaet Velsighed til at holde et ekstra Møde i Skolehuset. Ved Menighedsmødet var den i forrige Artikel omtalte Lægmand Sagens varmeste Talsmand. Det blev ogsaa besluttet at sende ham til nævnte Plads den første Gang sammen med Præsten. Men Præsten blev forhindret i at rejse, og Lægmanden maatte gaa alene. Paa Stationen kunde han og den Farmer, der stulde hente ham, ikke finde hinanden. Farmeren, da han ikke fandt Præsten, tørte hjem med uforrettet Sag, og Lægmanden kom til at støte med en anden Farmer et Stykke af Rejen. Denne satte ham af paa en Krydsvej i Tusmørket, og han traaf ind til en Fritakter, der vel gav ham Mad og Husly for Natten, men behandlede ham for Resten paa en mindre paa Maade, da han hørte, at hans Gæst var Prædikatant. Den følgende Dag naaede han endelig Settlementet og fik et Møde i Stand den paafølgende Aften. Imidlertid kom han syg og forknudt hjem. Paa næste Menighedsmøde erklærede han sig ubillig til at rejse ud mere. Han gav som Grund, at han ikke kunde holde sin Møde i Orden, naar han stulde rejse ud. Præsten, mente han, kunde bedre taale at rejse; derfor foreslog han, at Præsten stulde alene besøge Missionen paa den omtalte Plads, medens Diakonerne der tog Vare paa Gudstjenesterne derhjemme i Menigheden. Dette var Menigheden imidlertid ikke tilfreds med, og det frembragte paany et vældigt Mudder om Forfælsen paa Præstens og Lægmandens Fortjendelse, hvorved nævnte Lægmandskant-

FREE BOOK ABOUT U.S. CREAM SEPARATOR

Forklarer tydeligt „Hvorfor“. Vær: Hvorfor U. S. skæmmer raaere, hvorfor U. S. Holder Vordens Rekord, hvorfor U. S. er den mest durable, hvorfor U. S. er enkel i sin Konstruktion, hvorfor U. S. er letlobende, hvorfor U. S. er let at rens, let at haandtere og fuldstændig sikker i Anvendelse.

84 Sider, vel trykte, letlæselige og smukt illustrerede Fakta for den Fremme, der ønsker at udforske den mest mulige Fordel af et U. S. Cream Separator. En Cent skaffer Dem det nye Katalog No. 63. Skriv eller det pr. angaaende.

VERMONT FARM MACHINE CO.
Bellevue Falls, Vt.
Eighteen centrally located distributing warehouses throughout the U. S. and Canada. Prompt delivery.

atter gjorde et mindre heldigt Udfald imod Præstestanden.

Se, Hr. Bang, dette var da et Forslag paa Lægmandsvirksomhed udover det almindelige kristelige Vidnesbyrd. Manden var jo udfærdig af Menigheden og Præsten i Forening. Naar Lægmandsvirksomheden ikke kom til at bære Frugt paa den Plads, saa laa det jo simpelt hen i, at den rette Mand var ikke funden. Hvad der tiltrænges i saa Henseende er varmherkede, troende, ndmige Mand med en god sund Forstand, Mand, der i aandelig Henseende er fore nok til ikke at ville gøre sig selv store, Mænd, som er dreven af Kærlighed til Sjæles Frelse.

Angaaende Hr. Bangs Spørgsmaal, om Jndermissionæren skal bruges til at opbyrte nye Gæne, da vil jeg igen henvise til Jndermissionen i Danmark; thi den brugsetop Missionæren til dette Arbejde. Naturligvis maa ogsaa dette gøres i Forening med Præsterne.

Videre spørger Hr. Bang: „Hvem er Jndermissionærens kirkelige Forsætt?“ Naturligvis dem, der udsender ham. Er han udfærdig af Kredsbestyrelsen, maa Kredsformanden vel nærmest være hans kirkelige Forsætt. Er han derimod udfærdig af Kirkeraadet, sjaer han vel nærmest under Samfundsforsamlingens Tilfyn.

Men her turde opkomme et andet Spørgsmaal nemlig dette: Burde Samfundets Jndermissionærer ikke — hvad enten de udfendes af Kredsbestyrelsen eller af Kirkeraadet — undertafte sig en Modenhedsprøve, forinden de udfendes eller antages? Vilde det ikke nærmest blive Skoleledningen i Forening med det theologiske Fakultet, der stulde tage sig af den Sag. Jeg mener ikke, at de vorde Lægprædikatanter stulde tage theologisk Eksamen, eller hvad man nu kalder det, men jeg mener, at disse Mænd stulde tale med de vorde Missionærer om deres Syn paa og Standpunkt til forskellige Lægspørgsmaal saa vel som deres hele Livsyn og ikke mindst deres Syn paa Lægmandsvirksomheden i alle dens forskellige Grene. Jeg mener nemlig, at det vilde være en Velsignelse, og jeg mener tillige, at en saadan Betragtning er nødvendig, særlig i dette Land, hvor vi er omgivne af alle mulige Slags Sektetere. Paa den Maade vilde Jndermissionærer i Samfundet snarere blive stillet lige med Hensyn til Proven, end naar hver Kreds for sig holder saadan Prøve.

Fremdeles vil jeg sige med Hensyn til Lægmandens Udfendelse, at jeg tror, at den Sag kan komme til at bære gode Frugter, om den græbes ret an. Jeg mener nemlig, at en Mand allerførst maa have et bestemt selvbevidst indre Kald fra Herren til at forkynde Ordet ud over hvad der er almindelig kristenlyst. Dernæst maa han have et Slags dybe Kald fra Guds Børn — en Opfordring fra troende Mennesker til en saadan Gerning. Endelig maa der være nogle, som er villig til at udfænde ham. Det gaar ikke an at løse paa egen Haand. Naar de saa har underlæst sig Rodenhedsprøvet, kunde de udfendes af Kirkeraadet eller af Kredsmissionen. Skoleledningen kunde jo give dem et Slags Bevis for, at de har været underlæst en saadan Prøve, og at den (Skoleledningen) intet finder til Hinder for, at vedkommende udfændes. Dette Bevis kunde de saa fremvise for Kirkeraadet, der saa, om de ingen Hædringer finder, kunde anbefale dem til Kredsmissionsbestyrelserne, hvis Kirkeraadet da ikke selv

udsender dem. Paa den Maade kunde vi faa en nogenlunde ensartet Lægmandsvirksomhed i vort Samfund, og jeg haaber, at mangen ade Mark derved kan blive opbyrket.

Saa med Hensyn til, om der stulde ansættes en Jndermissionær i Racine, Chicago eller Waupaca, hvor han kunde arbejde i alle de dervarrende Menigheder, som Hr. Bang foresætter i Spørgsmaalsform, da kommer det jo saa meget an paa, om der er Trang for en saadan Mand, og om den Kreds, som disse Byer ligger i, kan magte at lønne en Mand. Alle den Slags Spørgsmaal, mener jeg, maa afgøres lokalt, medens Udfendelsesmaaden maa være eens for hele Samfundet.

Julius Jensen.

Til Skolens Benner.

Det var først i Oktober Maaned, at Skoledirektionens Formand, Pst. J. J. Kildsig, bad Benner om at sende os lidt Sængejst til Skolens Brug. Han talde det „en lille Kærlighedsgering“. Det har det vist ogsaa været for manges Vedkommende; thi ikke alene har vi modtaget alt det, vi havde behov, men Gaverne har ikke sjældent været ledsaget af lærige og opmuntrende Ord. Det er derfor med megen Tak til Gud og til Benner, at vi her ved kvitterer for: hvad vi har modtaget.

- Kustin, Rebr.—Chr. Tweden \$2; J. Hansen \$3.
- Beresford, S. D.—A. Hermansen \$2.
- Hampton, Rebr.—Mrs. P. S. Hansen \$2; S. Larsen \$1; Pst. J. Th. Lund \$1.50.
- Omaha, Rebr.—M. Thomsen \$2.
- Harlan, Ia.—E. C. Henriksen \$5.
- Ell Horn, Ia.—Anton Hansen \$2; Chr. Nielsen \$2; Anna Christine Hansen \$1.
- Langdon, Ia.—Thora Bek \$2.
- Nelson, Minn.—En uanøvt \$6.
- Nieland, Minn.—R. Henriksen \$3.
- Sargent, Rebr.—En uanøvt \$1.
- West Branch, Ia.—Pst. Th. P. Bek \$2; Karl Christensen \$1.
- Poy Sippi, Wis.—Kvindeforeningen \$5; J. Georgesen \$1.
- Hutchinson, Minn.—Chr. Hansen \$5; Kvindeforeningen \$5; St. Mortens Adv. \$5.
- Trufant, Mich.—St. Thomas Menigheds Adv. \$5.
- Armstrong, Ia.—Mrs. P. Jensen \$0c.
- Verona, Rebr.—P. Simonsen \$3.
- Turedo, Mo.—Mrs. A. Jensen \$1.
- Mrs. P. Howe, Mrs. S. Howe, Mrs. Risfen, Mrs. S. Hansen, Mrs. A. Hansen, Mrs. Larsen, Mrs. J. Johnson, Mrs. S. Bot, hver \$0c.
- Kenmare, N. D.—Pst. S. Hansen \$5.
- Mason, City, Rebr.—Zions Mgh's Adv. \$5.
- Oregon, Wis.—Pst. R. Hansen: 1 vatteret Tæppe, 2 Lagner og 2 Pudebetræk.
- Blair, Rebr.—Mrs. Christine Petersen: 1 Bordduk, 1 Lagen og 1 dobbelt Flonels Lagen.
- Davey, Rebr.—Mrs. S. Christensen: 4 Lagner og 4 Pudebetræk.
- Scranton, Ia.—Kvindeforeningen: 1 vatteret Tæppe; Mrs. Jakobsen, Mrs. Hansen, Mrs. Jensen og Mrs. Johnson: 2 Lagner og 2 Pudebetræk.
- Marcus, Ia.—Mrs. Pst. S. Bondo: 2 Lagner og 4 Pudebetræk.
- Mason, City, Rebr.—Mrs. L. Rasmussen: 2 Lagner og 2 Pudebetræk.
- Sioux City, Ia.—Mrs. Bach og Mrs. Smith: 1 vatteret Tæppe og 2 Pudebetræk.
- Jamesston, Kan.—Mrs. S. Niel-